

1847 περί τὴν βιομηχανίαν καὶ τὸ ἐμπόριον καθυδρίσας μίαν ἐμπορικὴν ἐταιρίαν καὶ μίαν ἐθνικὴν, ἣν ἐπονώμασεν *Ἑταιρίαν Ἀρμυρίας Ἀρωγῆς*.

Περὶ τὸ 1847 τὸ κομμάτιον τῆς Πέστης ἔστειλεν αὐτὸν ὡς ἀντιπρόσωπον εἰς τὴν Δίαιταν. Ὁ Κοσσοῦθ δι' εὐγλωττίας περὶ ἧς οὐδεὶς ἐκ τῶν συμπατριωτῶν του εἶχε ἰδέαν μέχρι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, διεχάραξεν ἐν ἀκαρεῖ τὸ πολιτικὸν αὐτοῦ πρόγραμμα, οὕτινος αἱ κυριώτεραι βάσεις ἦσαν ἡ χειραφέτησις τῶν χωρικῶν, κατάργησις τῶν εἰς τοὺς πολίτας ἐπιβαλλομένων ἀγγαρειῶν καὶ ἡ ἐλευθεροτυπία. Ἐνθάρρυνθεις ὑπὸ τῶν συμβεβηκότων τοῦ φεβρουαρίου 1848 ἐν Γαλλίᾳ, ἀπήγγειλε τὴν 3 Μαρτίου καρναβολὸν λόγον ὅστις συνετέλεσε οὐκ ὀλίγον εἰς τὴν ἐν Βιέννῃ ἐπανάστασιν τῆς 13 Μαρτίου. Τότε ἡ Αὐστριακὴ κυβέρνησις ἐδωρήσατο τῇ Οὐγγαρίᾳ ἰδιαιτέρον ὑπουργεῖον ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ κόμητος Βατθιανῆ (Batthyany), λαβόντος τοῦ Κοσσοῦθ τὸ χαρτοφυλάκιον τῶν οικονομικῶν. Ὁ Οὐγγρος πατριώτης ἀμφιβάλλων ἐπὶ τῆς εὐκαιρίας τῶν παραχωρήσεων τούτων, ἐνησχολήθη ἀπ' ἐκείνης τῆς στιγμῆς νὰ προμηθεύσῃ τῇ πατρίδι του, διὰ τῆς ἐκδόσεως τραπεζικῶν γραμματίων, ἱκανοὺς πόρους ὅπως εὑρεθῇ ἐρωδικασμένη ἐν περιπτώσει πολέμου ὃν ὁ Κοσσοῦθ καὶ προέβλεπε.

Συνεπεία τῶν κατὰ τῆς Οὐγγαρίας ἐπανάστασεων τῶν Σλαβικῶν βορείων λαῶν καὶ τῶν ζωηρῶν διενέξεων μεταξὺ τοῦ Κοσσοῦθ καὶ τῶν μετριοφρόνων μελῶν τοῦ ὑπουργείου, ὁ τελευταῖος οὗτος κατέστη, οὕτως εἰπεῖν, δικτάτωρ τῆς Οὐγγαρίας. Μετὰ τὴν ἄλυσιν τῆς Πέστης μετέφερε τὴν ἑδρὰν τῆς κυβερνήσεως εἰς Δεβρεκζίν (Debreczin) ἐνθα συνετάχθη τὸ ὑπόμνημα τῆς 14 Ἀπριλίου 1849, τὸ καθιστοῦν τὴν ἀνεξαρτησίαν τῆς Οὐγγαρίας, τὴν ὀριστικὴν κατάπτωσιν τῆς κυριαρχίας τῶν Ἀψβούργων καὶ τὴν καθίδρυσιν τῆς δημοκρατίας.

Τὰ τρόπαια τοῦ στρατηγοῦ Γκερτζῆν (Görgey) ἐνέπνευσαν ἀπερίοριστον εἰς τὸν Κοσσοῦθ πίστιν, ὅθεν καὶ κατὰ τὸ 1849 ἐνεπιστεύθη εἰς τὸν ῥηθέντα στρατηγὸν τὴν ἀρχηγίαν τοῦ στρατοῦ τοῦ Λενβίτσκη (Denbinsky). Μετὰ τὴν ἥτταν ὁμῶς τῆς Τεμεσβάρ (Temesvár) καὶ τὰς ἀλυσιτελεῖς διαπραγματεύσεις μετὰ τοῦ στρατηγοῦ Πασκιέβιτς, ὅπως δαθῇ τὸ Οὐγγρικὸν γέμμα εἰς ἡγεμόνα ῥώσσον, ὁ Κοσσοῦθ ἀπηλλάχθη πάσης εὐθύνης ἐπὶ τῆς ἐλευθρίας παραδόσεως τοῦ Βιλάγκος (Vilagos), ἀνέθεσεν πᾶσαν πληρεξουσιότητα εἰς τὸν στρατηγὸν Γκερτζῆν καὶ βλέπων τὴν πάλιν ἀδύνατον μετέβη εἰς τὰ τουρκικὰ μεθόρια ὅπως ἐπιδιδασθῇ διὰ Κωνσταντινουπόλεως καὶ ἐκείθεν δι' Ἀγγλίαν. Συλληφθεὶς ὁμῶς ὑπὸ τῶν τουρκικῶν ἀρχῶν περιωρίσθη πρῶτον μὲν ἐν Βιδινίῳ τῆς Σερβίας ὕστερον δὲ εἰς Κουτάϊα τῆς Μικρᾶς Ἀσίας ὅθεν ἀπελύθη τὸν Αὐγούστου τοῦ 1851, συνεπεία διαμαρτυρήσεων τῶν κυβερνήσεων τῆς Ἀγγλίας καὶ Ἀμερι-

κῆς. Ἐπεδιδασθῇ ὅθεν δι' Ἀγγλίαν ἐνθα ἔτυχεν ἐνθουσιώδους ὑποδοχῆς μετὰ παρέλευσιν τινῶν μηνῶν ἀνεχώρησε δι' Ἀμερικὴν ὅπου ἐξεφώνησε ἀξιωματικῶς λόγους ἐπὶ τῆς ἀρχῆς τῆς μὴ ἐπεμβάσεως καὶ ὅπου ἐσύναξεν συνεισφορὰς ὑπὲρ τοῦ Οὐγγρικοῦ ἔθνους. Ἐπιστρέψας εἰς Λονδὶνον κατὰ τὸ 1852, ἀπαδοκίμασεν ῥητῶς τὴν ἐν τῇ κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος συμβάσαν στάσιν ἐν Μεδιολάνοις σύμπραξίν του.

Κατὰ τὸν τελευταῖον Ἰταλικὸν πόλεμον ὁ Κοσσοῦθ συνετέλεσεν εἰς τὸν κατάρτισμόν τοῦ κομμάτου τῆς Γενούης ἐπιφορτισμένος τὸν σχηματισμὸν τῆς Οὐγγρικῆς λεγεῶνος. Τίς δὲν ἐνθυμεῖται τὴν περιβόητον δίκην «Φραγγίσκος Ἰωσήφ κατὰ Λουδοβίκου Κοσσοῦθ,» τὴν λαβοῦσαν χώραν ἐν Λονδίνῳ, ἥτις ἀπασχόλησε τοσοῦτον τὴν Εὐρωπαϊκὴν δημοσιογραφίαν; Ὁ Κοσσοῦθ εἶχε ἐκτυπώσει μεγίστην ποσότητα τραπεζικῶν γραμματίων φέροντα τὴν ὑπογραφήν του «ἐν ὀνόματι τοῦ ἔθνους,» καὶ τὰ ὅποια ὠμοιάζον μεγάλως μετὰ τῶν κατὰ τὸ 1848 ἐκδοθέντων. Τὸ Ἀγγλικὸν δικαστήριον ἀπεράνην ὑπὲρ τοῦ Φραγγίσκου Ἰωσήφ.

Ὁ Κοσσοῦθ ζῇ ἐπὶ τοῦ παρόντος ἐν Ἰταλίᾳ ἐν μέσῳ τῆς οἰκογενείας του. Εἶναι ἀνὴρ μετρίου ἀναστήματος προικισμένος διὰ φυσιογνωμίᾳς ἐκκραστικωτάτης καὶ μεγίστης εὐκινησίας. Ἀνεντίρρητον ὑπάρχει ὅτι κατὰ τὰς ἐπισήμους καὶ σόφους περιστάσεις ἐδείξεν σπάνιον πολιτικὸν θάρρος.

I. X. K.

ΑΝΑΜΙΚΤΑ.

Ο ΝΕΟΣΥΛΛΕΚΤΟΣ — Παρισινὸς τις νεοσύλλεκτος ἀπεστέλλετο κατὰ τὰς πρώτας ἡμέρας τῆς ἐν τῷ στρατῷ κατατάξεώς του ἐναντίον τοῦ ἐχθροῦ. Αἰρῶν περὶ τὴν καμπὴν μιᾶς ἀτραποῦ σώματι ἐνεδρευόντων Γερμανῶν πυροβολεὶ κατὰ τῶν Γάλλων. Ὁ πρωτόπειρος μαχητὴς ἐκπληκτος γενόμενος, ἐκβάλλει τὸν πῖλον του, καὶ προχωρῶν ὑποκλινῶς πρὸς τὸ ἐχθρικὸν σώμα, — «Ε, κύριοι, λέγει, δὲν βλέπετε ὅτι διαβαίνουναι ἄνθρωποι; ὀλίγη προσοχή!

Η ΣΥΝΑΔΔΑΓΜΑΤΙΚΗ — Ἄμα ὁ Λουδοβίκος ΙΕ' ἐκέρδησε τὴν μάχην τοῦ Φοντενουά, ἐξάπέστειλεν ἕνα τῶν ὑπασπιστῶν του ἵνα κομίσῃ τὴν εἰδήσιν πρὸς τὸν βασιλέα τῆς Πρωσίας, ὅτις, κατὰ παράδοξον σύμπτωσιν, ἐκέρδιζε τὴν αὐτὴν στιγμὴν λαμπρὰν κατὰ τῶν Αὐστριακῶν μάχην· ἔγραψε ὅθεν πρὸς τὸν βασιλέα Λουδοβίκον διὰ τοῦ αὐτοῦ ὑπασπιστοῦ: *Ἐξώφλησα ἐν Φριέδβεργ τὴν ἀπὸ Φορτεγουά συναδδαγματικὴν σας.*

Η ΑΡΧΑΙΑ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ. — Γάσκων τις ἔλεξεν ὅτι ἐκ τοσοῦτον ἀρχαίας κατήγετο οἰκογενείας, ὥστε ἐπλήρωνεν ἀκόμη ἐν δάνειον τὸ ὅποῖον οἱ προπάτορές του εἶχον συνο-

μολογήσει καὶ τὸ ὅποιον ταῖς ἐχρησίμευσεν ὅπως ἀπέλθωσιν εἰς Βηθλεὲμ καὶ προσκυνήσωσι τὸν νεογέννητον Ἰησοῦν.

ΒΡΟΧΗ ΧΑΡΙΤΩΝ ΚΑΙ ΑΛΕΞΙΒΡΟΧΩΝ. — Ἐπὶ τοῦ ὑπουργείου τοῦ καρδινάλιου Φλερὺ εἶχον διανεμηθῆ γενναίως δωρεαὶ εἰς ὁλόκληρον τάγμα, ἐνεκεν λαμπροῦ τινος στρατιωτικοῦ καπορθώματος. Μόνος ὁ ἐπὶ τοῦ Φερικκοῦζ ὑπολοχαγὸς τοῦ τάγματος δὲν εἶχεν ἀξιώθη αὐδεμιᾶς ἀνταμοιβῆς ἐκπληττόμενος διὰ τὴν ἀδικον ταύτην ἐξαίρεσιν ἀπῆλθε παρὰ τῷ καρδινάλιῳ Φλερὺ, λέγων αὐτῷ. — Ἄγνοῶ, ἄρχων, τίνας ὁλοθρίας τύχης ἐνεκεν εὐρίσκομαι ὑπὸ ἀλεξιβρόχιον, ἐνῶ ἡ Ὑμετέρα Ἐξουχίως βρέχει χάριτας ἐπὶ τοῦ τάγματός μου ὁλοκλήρως.

Ἡ εὐρυὴς αὕτη προσλαλίᾳ ἔφερε τὸ παθαύμενον ἀποτέλεσμα, ὁ δὲ ἀδικηθεὶς ὑπολοχαγὸς ἀντημείβθη ἐπαξίως.

ΛΥΠΗ ΑΝΑΒΛΑΛΟΜΕΝΗ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΠΑΥΡΙΟΝ. — Νύκτα τινα ἐξύπνισαν ἓνα κύριον ὅπως τῷ ἀναγγεῖλωσι τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς του. — Ἄ, ἀπήντησε χασιώμενος καὶ καλυπτόμενος ἐκ νέου διὰ τοῦ ἐραπλώματος, πόσον θάλυπηθῶ αὖριον ὅταν ἐξυπνήσω!

ΠΟΙΗΣΕΙΣ.

ΑΣΜΑ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΗΔΟΝΑ.

Ὅπότ' ἡ γῆ τὸν πράσινον λαμβάνει τάπητά της
Καὶ μ' ἄνθη καὶ μ' ἀρώματα στολίζονται οἱ κῆποι
Καὶ εἰς τὰ τόσα ἄνθη της, ε' τὰ τόσα θέλητρά της
Πολλάκις τῆς καρδίας μας ἡ ἀλγηδὼν ἐκλείπει,
Μὲ ἄσματα οὐράνια, μετὰ χαρᾶς Σὺ ἴσθης
Προσέργεσαι τὴν ἀνοιξιν νὰ μᾶς πανηγυρίσῃς
Καὶ ψάλλεις τότε, ἀηδὼν, γλυκύ μου πτηνόν, ψάλλεις,
Κ' εἰς θυμηδίας πάρευτα τὰς θλίψεις μεταβάλλεις.

Ὡς ἁρμονί' ἀγγελικῇ, εἰς δάση μέσα ὅπου
Τοῦ οὐρανοῦ ὁ κυανὸς Σὲ σκέπει μόνον θόλος,
Ἐντὸς αὐτοῦ ἀκούεσαι τοῦ παντερήμου τόπου
Κ' ἀπ' τ' ἄσματά Σου τέρεται ὁ περίξ κόσμος ὅλος,
Ὡς ἐνέριος ἐκεῖ ἀγγέλων συμφωνία
Ἀναπληροῦσα τ' οὐρανοῦ τὰ ἄσματα τὰ θεῖα.
Ὡ, ψάλλε ψάλλε, ἀηδὼν, γλυκύ μου πτηνόν, ψάλλε,
Σ' τὸ ἄσμα Σου ἐκλείπουν αἱ ἁρμονί' αἱ ἄλλαι.

Μακρὰν τῶν πόλεων ποιμὴν τὸ ποιμνίον του φέρει,
Καραδοκῶν τὴν ἀνοιξιν καὶ Σὲ μ' αὐτὴν ἐπίσης,
Ὅποτε δὲ τὸ ἔαρ μας ἐκεῖ Σ' ἐπικναφέρῃ,
Ἐμπρὸς του τότε ἅπασα προσμειδιᾷ ἡ φύσις·
Κ' εἰς τοῦ ραιδρῶ Σου ἄσματος τὸν τόσον γλυκύ τόνον,
Σ' τὴν οἴλιν του τοῦ πάθους του ἐκφράζεται τὸν πόνον·

Ὡ ψάλλε ψάλλε, ἀηδὼν, γλυκύ μου πτηνόν, ψάλλε,
Σ' τὸ ἄσμα Σου ἐκλείπουν αἱ ἁρμονί' αἱ ἄλλαι.

Οἱ τόσοι Σου γλυκύθηγοι λαρυγγισμοὶ ἐκεῖνοι,
Ποῦ περίξ Σου ἀκούονται μὲ τόσῃ ἁρμονίαν,
Οἱ τόσον ἐναρμόνιοι ἡδυπαθεῖς Σου θρήνοι,
Γλυκεῖαν μᾶς προσφέρουσι ταχαίως θυμηδίαν·
Κ' ὡς ἄλλος τερπνὸς ζέφυρος εἰς ῥόδα καὶ ναρκίστους
Καὶ ἡ ψυχὴ ἡμῶν πετᾷ εἰς θεῖους Παραδείσους.
Ὡ, ψάλλε ψάλλε, ἀηδὼν, γλυκύ μου πτηνόν, ψάλλε
Καὶ ἁρμονίαι δι' ἡμᾶς δὲν μένουν πλέον ἄλλαι.

Σ' τοῦ βίου μου τ' ἀκάτιον προσέπλεον τυχαίως,
Τὸν θάνατον ἐπιζητῶν ὡς ἄλλην εὐτυχίαν,
Ὅποτε πλὴν τὸ ἄσμα Σου μ' ἐπρόφθασεν ἡδέως,
Ὡ, τὴν φωνὴν Σου, ἀηδὼν, ἀκούσας τὴν γλυκεῖαν,
Καὶ τοῦ Ὑψίστου αἰσθανθεὶς τὸ θεῖον μεγαλεῖον,
Ὡ, τότε ἐθεώρησα εὐτύχημα τὸν βίον!
Ὡ, ψάλλε ψάλλε, ἀηδὼν, γλυκύ μου πτηνόν, ψάλλε,
Αἱ ἁρμονίαι Σου αὐταὶ μὲ θέλγουν καὶ ὄχι ἄλλαι.

Ο ΘΗΕΚΩΝ ΠΟΙΗΤΗΣ.

Ἀφιερῶται τῷ Κυρίῳ J. B. BROWN.

Πλὴν, φεῦ! τὰ φύλλα κύτριναν
Θωρῶ ε' τὴν πεδιάδα
Ὅπου χιλιάδες πέφτουνε
Σὲ κάθε ταραγμάδα
τρισελαφρεῖς πνοῆς
(Γ. Ε. Μαυρογιάννης.)

Μὲ φωνὴν ψυχρὴν ἀγοῦσαν, ὡς σθεννόμενός τις ἦχος,
Μόλις τώρα συγκινοῦσαν τ' ἄλλοτε θερμὸν τοῦ στῆθος,
Νέος ἀηδὸς κλινῆρης ἔψαλλε μ' ἀπελπισίαν
Χαλαρὰν κιθάραν κρούων, φωνὴν χύνουσιν ἀγρίαν.

» Τῆς ζωῆς μου παρακαίρως ἐμαράνθησαν τὰ ῥόδα
» Εἰς τῆς γῆς τὸν πρῶτον δρόμον μόλις ἔφερα τὸν πόδα,
» Κ' εὖρον πάρευτα τὸ τέρμα τῆς ταχείας μου πορείας·
» Τὴν ἐσπέραν, οἴμοι! εὖρον εἰς τὴν ὥραν τῆς πρωίας.

» Εἰς μεμακρυσμένας χώρας, ἀγνωστόν τι δένδρον θάλλει
» Εἰς τὴν σκέπην τοῦ ὁποῖου τὰ φαρμακερά της κάλλι
» Σκληροτέρα τοῦ θανάτου στιγμὴ μία ἀπαπύσσει,
» Δυστυχὲς εἰς τὴν σκιάν του ὁ θελήσας νὰ καθήσῃ.